

Arrest

nr. 257 211 van 25 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANBESIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 9 oktober 1975 als minderjarige samen met zijn ouders toe op het Belgische grondgebied en was van 6 november 1983 tot en met 26 maart 1998 in het bezit van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.2. Verzoeker werd op 1 juli 1996 van ambtswege afgevoerd.

1.3. Verzoeker liep tijdens zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied verschillende veroordelingen op tussen 1993 en 2010. Er worden in de periode tussen 1994 en 2017 ook meerdere processen-verbaal opgesteld wegens drugshandel en drugsbezit, vernieling, bedreiging, afzetterij, afpersing, vereniging van misdadigers, opzettelijke slagen en verwondingen, verboden wapendracht, oplichting en zware diefstallen.

1.4. Verzoeker diende in de loop der jaren twee aanvragen tot herinschrijving en een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Verzoeker werd op 19 januari 2017 aangetroffen in illegaal verblijf.

1.6. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris trof op 19 januari 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en legde een inreisverbod (bijlage 13sexies) met een duur van 8 jaar op. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 1 februari 2017 (RvV 1 februari 2017, nr. 181 649). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen werd verworpen in het arrest van 5 april 2017 (RvV 5 april 2017, nr. 185 146).

1.7. Verzoeker diende op 25 september 2018 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische partner (bijlage 19ter).

1.8. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris trof op 21 maart 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 30 augustus 2019 (RvV 30 augustus 2019, nr. 225 437).

1.9. Verzoeker diende op 30 maart 2020 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische partner (bijlage 19ter).

1.10. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 30 april 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 21 december 2020 (RvV 21 december 2020, nr. 246 580).

1.11. Verzoeker diende op 15 januari 2021 een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische partner (bijlage 19ter) en er werd hem een attest van immatriculatie afgeleverd, dat geldig is tot 15 juli 2021.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 29 januari 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 15 februari 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De heer, die verklaart te heten(1)

Naam: Z.(…)

Voornaam: R.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2) tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gelet betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, alsook in toepassing van artikel 7, eerste lid, 11° en 12° van voormelde wet gelet betrokkene sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet en hij tot op heden het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Motivatie in feite:

Overwegende dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen op 19.01.2017 voor een duur van 8 jaar, hetwelke aan betrokkene op diezelfde dag betekend werd. Betrokkene ging in beroep tegen dit inreisverbod. Dit beroep werd verworpen door de RvV op 05.04.2017 bij arrest 200 084;

Overwegende dat, volgens de algemene hiërarchie der rechtsnormen, een individuele beslissing van een ondergeschikte administratieve autoriteit niet de overhand kan krijgen op een maatregel die genomen werd door een superieure administratieve autoriteit, in casu een beslissing genomen door de bevoegde Minister met betrekking tot de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in het Rijk;

Overwegende dat het arrest K.A. van het HvJ (C-82/16, 8 mei 2018) uitdrukkelijk de praktijk waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen, op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden, in beginsel toegelaten acht voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, mits daarbij onderzocht is of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de derdelander en de Unieburger; Volgt in overeenstemming met artikel 26 van de wet van 15.12.1980, dat het feit het voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst in het Rijk en de Schengenzone gedurende 8 jaar inhoudt, de aanwezigheid van betrokkene op het grondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is.

Overwegende dat in casu, de voornoemde persoon geen vraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod heeft ingediend noch bekomen;

Overwegende dat het inreisverbod bijgevolg nog steeds van toepassing is, mocht de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter op 15.01.2021 en een Attest van Immatriculatie geldig tot 15.07.2021. Het Al dient te worden ingetrokken en betrokkene dient gevolg te geven aan voormeld inreisverbod dd. 19.01.2017, en het daarmee gepaard gaande bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.01.2017 (bijlage 13 septies);

Overwegende dat hierbij wel degelijk art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 in overweging wordt genomen: Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is hier geen sprake, evenmin van minderjarige kinderen in het Rijk. Voor wat het gezins- en familieleven betreft, is er vooreerst geen sprake van minderjarige kinderen in het Rijk. Met zijn meerderjarige zoon, Z.(...) K.(...), dewelke niet bij hem inwoont, kan geen afhankelijkheidsrelatie blijken. Verder blijkt dat betrokkene op 14.09.2018 een wettelijke samenwoning is aangegaan met referentiepersoon, zijnde S.(...) V.(...) (RR: (...)) van Belgische nationaliteit. Noch uit het administratieve dossier noch uit de beroepsprocedure tegen het inreisverbod, die tot het arrest 200 084 dd. 05.04.2017 van de RvV heeft geleid, kan blijken dat er op het moment van het nemen van de beslissingen dd. 19.01.2017 (bijlage 13sexies en bijlage 13septies) reeds sprake was van een relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Er dient dus benadrukt te worden dat betrokkenes gezinsleven is ontstaan op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond, en hij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in België en de Schengenzone verbleef. Bij het aangaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht is, er principieel géén mogelijkheid tot toegang of verblijf in de Schengenzone is. Bovendien werd dit gezinsleven reeds uitvoerig besproken in de beslissing dd. 21.03.2019 dewelke in beroep werd bevestigd door de RvV bij arrest 225 437 dd. 30.08.2019 alsook in de beslissingen dd. 13.03.2020, 30.04.2020 en 12.05.2020. Betrokkene en referentiepersoon konden er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene en het ten gevolge daarvan opgelegde voormelde inreisverbod, en dat het stichten van een gezin in die zin al vanaf het begin precair was. Bovendien geeft een geregistreerd partnerschap niet automatisch recht op een verblijf.

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Bovendien kan het feit dat de betrokkene partner in België verblijft niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Er blijkt trouwens ook niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven zou kunnen hebben en uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Het gegeven dat betrokkene zijn

partner alsook andere familieleden in België verblijven, impliceert in voorliggende zaak, waar betrokkene werd onderworpen aan een maatregel ter bescherming van de openbare orde, dan ook niet dat er een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de ingediende aanvraag tot gezinshereniging wordt afgewezen. Het inreisverbod waar betrokkene het voorwerp van uitmaakt, is een verbods- en veiligheidsmaatregel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Het privégezins- of familieleven van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde. Deze beslissing is zodoende wel degelijk gerechtvaardigd. Het is aan betrokkene om te bedenken hoe hij zijn relatie met referentiepersoon wenst te organiseren en, voor zover hij nog contacten heeft met zijn andere familieleden, waaronder zijn meerderjarige zoon, hoe hij contacten met hen onderhoudt en zijn vaderschap op een verantwoordelijke manier vanuit het buitenland kan opnemen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 10, 40bis, 40ter, 42, 43, 62, §2 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Verzoeker kan absoluut niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing en zal deze hierna één voor één bespreken.

1. Het niet naleven van de procedure

Ten eerste is de procedure in huidig dossier helemaal niet correct gevolgd.

1.1. De wettelijke bepalingen

Art. 40bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalt ondermeer het volgende:

" § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. ..."

Art 40ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalt het volgende:

" § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;... "

Art 42 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalt het volgende:

" Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. "

Art 43 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalt het volgende:

" De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. “

Art. 52 § 1 van het K.B. betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1981 stelt het volgende:

“§ 1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt. Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter. Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 z.es maanden] 1 te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “ van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ”, die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde I van dit document, worden geschrapt. § 2 Bij de aanvraag often laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult. § 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. § 4 RvV X - Pagina 7 Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “ verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie ” overeenkomstig het model van bijlage 9 af. De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen. Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. Een burger van de Unie die in het bezit is van een verklaring van inschrijving kan, te allen tijde, een elektronische versie van dit document vragen, behalve als er aan zijn recht op verblijf een einde is gemaakt. De papieren versie van de verklaring van inschrijving wordt gratis afgegeven. De kosten van de elektronische versie van de verklaring mogen niet hoger zijn dan het bedrag dat wordt geïnd voor de overhandiging van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen. ”

“§ 1. [1 De burger van de Unie die langer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk wil verblijven en die zijn burgerschap bewijst, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, dient een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19.

In dit geval, wordt de burger van de Unie die in het wachtregister ingeschreven is, zodra uit de controle van de effectieve verblijfplaats, waartoe de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten overgaan, blijkt dat hij op het grondgebied van de gemeente verblijft, in het vreemdelingenregister ingeschreven. Het gemeentebestuur maakt het verslag dat na de controle van de verblijfplaats wordt opgesteld over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de vreemdeling daarentegen niet het bewijs van zijn burgerschap, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, overlegt, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de

aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig de bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19 aan de vreemdeling.] 1

Zodra uit de controle van de reële verblijfsplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, blijkt dat de burger van de Unie, ingeschreven in het wachtregister, op het grondgebied van de gemeente woont, wordt hij ingeschreven in het vreemdelingenregister. Het gemeentebestuur maakt het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats over aan de gemachtigde van de minister. ”

1.2. Huidige casus

Verzoeker heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend op 15 januari 2021 waarna hij een bijlage 19 ter en een Attest van Immatriculatie ontvangen heeft.

Evenwel is er op 29 januari 2021 een beslissing tussengekomen met bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan hij in kennis werd gesteld op 15 februari 2021.

Vervolgens werd zijn bijlage 19ter en zijn Attest van Immatriculatie ingehouden door de gemeente, ten gevolge van deze beslissing.

De beslissing van 29 januari 2021 dient bijgevolg gezien te worden als een weigering van zijn aanvraag tot gezinshereniging.

1.3. Bespreking

Op 29 januari 2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing, onder de vorm van een bevel om het grondgebied te verlaten, welke aan verzoeker werd in kennis gegeven op 5 februari 2021.

Op basis hiervan werd de bijlage 19ter en het Attest van Immatriculatie ingetrokken.

Aan verzoeker werd geen bijlage 20 meegedeeld.

De kwestieuze beslissing is gebaseerd op het inreisverbod van 19.01.2017.

Op basis hiervan stelt de verwerende partij dat hij geen aanvraag tot gezinshereniging kon indienen.

Verzoeker is het hiermee niet eens en wel omwille van de volgende redenen:

1.

De verwerende partij is klaarblijkelijk de mening toegedaan dat ze de aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking moet nemen en zodoende de afgeleverde bijlage 19ter kan intrekken door middel van een bevel om het grondgebied te verlaten (in plaats van een bijlage 20) wegens het bestaande inreisverbod. Evenwel stelde de RvV in haar arrest nr. 135.627 dd. 19.12.2014 dat de DVZ niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijzen als motivering om de ingediende verblijfsaanvraag als familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking te nemen.

Ook in het arrest nr. 139.567 dd. 26.02.2015 en het arrest nr. 140.920 dd. 12.03.2015 wordt hetzelfde over een verblijfsaanvraag van een familielid van een Belg geoordeeld.

De DVZ moet de aanvraag gezinshereniging onderzoeken en kan deze alleen gemotiveerd weigering omdat de wettelijke voorwaarden niet zijn voldaan, of omdat er fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is.

Het stadsbestuur te Lier heeft verzoeker met de afgifte van de bijlage 19ter een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.01.2017 impliciet, doch zeker werd ingetrokken (RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 25 mei 2014, nr. 10.529).

Dit bevel is immers onverenigbaar met het nadien aan verzoeker toegekend tijdelijk verblijf.

Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en precaire verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk.

De bijlage 19ter raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046; RvV 18.11.2016, nr. 177 933, p.22).

Verwerende partij kan de bijlage 19ter bijgevolg niet intrekken!

De gemeente was conform artikel 52 van het Vreemdelingen-KB als het ware verplicht om een bijlage 19ter af te leveren.

Indien verwerende partij de aanvraag dienvolgens wenste af te wijzen, diende zij een bijlage 20 af te leveren.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel zeer duidelijk dat de verwerende partij geen bijlage 20 heeft afgeleverd.

In dat opzicht werd artikel 52 van het Vreemdelingen-KB dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

In de bestreden beslissing is er geen enkele verduidelijking over een Belgische wettelijke bepaling die gestalte geeft aan de inhoud van het arrest K.A van het HvJ, terwijl evenmin in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit is voorzien dat een bijlage 19ter kan worden ingetrokken of als onbestaande kan worden beschouwd.

Dit werd eveneens zo bevestigd in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 21 juni 2019, gekend onder 223.020.

Hierin werd duidelijk gesteld dat geen enkele nationale wetbepaling, noch Europese regelgeving met directe werking voorziet dat de verwerende partij een aanvraag tot gezinshereniging kan weigeren in overweging te nemen of uitspraak te doen over de aanvraag omwille van het enkele motief dat de

verzoekende partij onderhevig is aan een eerder inreisverbod, ook niet wanneer wordt vastgesteld dat er geen afhankelijkheidsrelatie wordt vastgesteld met het Belgisch familielid.

Het is in casu overduidelijk dat verwerende partij de wettelijke bepalingen van art. 40 bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en art. 52 van het KB dd. 8 oktober 1981 niet heeft nageleefd.

Sinds met al deze elementen geen rekening is gehouden en de bestreden beslissingen ook niet verder op deze elementen adequaat ingaan, is het duidelijk dat er ook sprake is van een schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.

Daarenboven is de door verwerende partij ontwikkelde argumentatie, meer bepaald dat een aanvraag gezinshereniging weldegelijk kan geweigerd worden op basis van een inreisverbod, nadat een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn familielid werd onderzocht, niet gevolgd worden en is zij in strijd met de algemeen geldende rechtspraak van het Hof van Justitie en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze redenering van de verwerende partij in tegenspraak met het arrest Ouhrami (Arrest HvJ C-225/16 van 26 juli 2017).

Volgens het HvJ moet er een duidelijk onderscheid gemaakt worden tussen een terugkeerbesluit (= BGV) en een inreisverbod: het oorspronkelijke onrechtmatige verblijf van de betrokkene wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod. Het inreisverbod brengt pas rechtsgevolgen teweeg vanaf de daadwerkelijke terugkeer naar het herkomstland, door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven. Een terugkeerbesluit verbindt dus consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf, terwijl een inreisverbod een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt. Een inreisverbod vormt immers een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten (zie HvJ 26 juli 2017, nr. C- 225/16, Ouhrami §§ 47-51). Bijgevolg zou een inreisverbod geen enkele uitwerking en rechtsgevolgen mogen hebben zolang betrokkene België en Schengen niet verlaat. Dat betekent dat het ook geen belemmering zou mogen zijn om een aanvraag gezinshereniging in te dienen bij blijvende aanwezigheid in België.

Uit dit arrest volgt dat een inreisverbod pas uitwerking heeft vanaf het moment dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaat effectief verlaten heeft.

Doordat betrokkene nooit het land effectief heeft verlaten, heeft het inreisverbod geen uitwerking ten aanzien van hem.

De redenering van verwerende partij dat het feit voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst in het Rijk en de Schengenzone gedurende 8 jaar inhoudt, de aanwezigheid van betrokkene op het grondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is, is in deze achterhaald.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds in tal van arresten de beslissingen van DVZ vernietigd, waarbij de verblijfsaanvraag van familie van een Unieburger of van een Belg "niet in aanmerking" werd genomen omwille van een bestaand inreisverbod. De DVZ dient de gezinshereniging ten gronde te onderzoeken als de identiteit en de gezinsband is aangetoond, (cfr. o.m. RvV 2 april 2015, nr. 142.682; RvV. 26 februari 2015, nr. 139.567 en RvV 19 december 2014, nr. 135.627)

De Raad van State heeft in verschillende arresten het standpunt van de RvV bevestigd dat de beslissing van DVZ onwettig zijn, waarbij de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging of in aanmerking genomen worden omwille van een bestaand inreisverbod (RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.596 en RvS 12 mei 2016, nr. 234.719)

Het is overduidelijk dat de argumentatie van de verwerende partij in volledige tegenspraak is met deze geldende rechtspraak.

De verwerende partij kan niet inroepen dat de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging kan genomen worden met een enkele verwijzing naar het inreisverbod van 19.01.2017.

Daarenboven maakt de verwerende partij een verkeerde interpretatie van het arrest K.A. van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 (C-82/16).

In dit arrest heeft het HvJ uitdrukkelijk gezegd dat het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) niet van belang is voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU.

In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de belangen van de betrokken Unieburger! Indien verzoeker zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat mevrouw S.(...) ook het land zal dienen te verlaten om zich bij verzoeker te voegen.

In dat geval zou de Unieburger ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: nl. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU.

Ondanks de duidelijke bepalingen in het arrest motiveert de verwerende partij wel haar beslissing door te verwijzen naar het feit dat het geregistreerd partnerschap tussen verzoeker en mevrouw S. pas na het opgelegde inreisverbod werd aangegaan.

Deze motivatie kan bijgevolg niet gevolgd worden en is in strijd met de bewoordingen in het aangehaalde arrest K.A. tegen België.

Het is in casu overduidelijk dat verwerende partij de wettelijke bepalingen van art. 20 VWEU en de terugkeerrichtlijn niet heeft nageleefd.

Sinds met al deze elementen geen rekening is gehouden en de bestreden beslissingen ook niet verder op deze elementen adequaat ingaan, is het duidelijk dat er ook sprake is van een schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.

Daarenboven kwam er op de aanvraag dd. 15 januari 2021 reeds een beslissing tussen dd. 29 januari 21, zijnde aldus twee weken na het indienen ervan.

In casu is het dan ook overduidelijk dat verzoeker geen mogelijkheid heeft gehad om binnen de wettelijke voorziene termijn van drie maanden na de aanvraag, de nodige bijkomende stukken neer te leggen om zijn dossier aan te vullen en te versterken.

Bij een aanvraag gezinshereniging dient men over heel aantal documenten te beschikken (bewijs ziekteverzekering, bewijs voldoende huisvesting, bewijs toereikende en stabiele bestaansmiddelen,...).

Verzoekende partij heeft nooit de kans om deze documenten neer te leggen noch om de nodige stukken neer te leggen waaruit blijkt dat verzoekende partij al geruime tijd werkt, zijn leven heeft omgegooid en terug op het goede pad is,...

Dit is in tegenspraak met de hierboven aangehaalde wettelijke bepalingen, meer bepaald de art. 42 en 43 Vreemdelingenwet en art. 52 KB 8 oktober 1981.

Verwerende partij heeft in deze het niet nodig geacht om te wachten op de wettelijke voorziene termijn van drie maanden na het neerleggen van het verzoekschrift teneinde verzoeker toe te laten om de documenten, voorzien in art. 40 bis Vreemdelingenwet, toe te voegen aan zijn dossier.

Door zo te handelen, heeft verwerende partij een inbreuk gepleegd op deze wettelijke bepalingen.

Artikel 42 Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen van het dossier.

Wanneer verzoeker echter niet in staat is om al zijn documenten en elementen voor te brengen, is de verwerende partij niet in staat om rekening te houden met al zijn elementen.

Doordat verwerende partij duidelijk een beslissing neemt vooraleer de termijn van verzoeker verstreken is om nog bijkomende elementen en stukken voor te brengen, teneinde zijn dossier te ondersteunen en te versterken, heeft verwerende partij dit recht aan verzoeker ontnomen.

Hetzelfde geldt omtrent de toepassing van art. 43 Vreemdelingenwet, waarbij uitdrukkelijk wordt bepaald dat de verwerende partij rekening moet houden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wanneer verzoeker echter niet in staat is om al zijn documenten en elementen voor te brengen, is de verwerende partij niet in staat om rekening te houden met al zijn elementen.

Doordat verwerende partij duidelijk een beslissing neemt vooraleer de termijn van verzoeker verstreken is om nog bijkomende elementen en stukken voor te brengen, teneinde zijn dossier te ondersteunen en te versterken, heeft verwerende partij dit recht aan verzoeker ontnomen.

Art. 52 K.B. 8 oktober 1981 stelt dat men vanaf de aanvraag tot gezinshereniging tot drie maanden na de aanvraag de verdere documenten kan neerleggen om aan te tonen dat men aan de voorwaarden voldoet. Het staat dan ook zonder enige twijfel vast dat verwerende partij dit artikel niet gerespecteerd heeft doordat er een beslissing is genomen zonder verzoeker de kans te geven zijn bijkomende stukken neer te leggen.

Hierdoor strijden partijen niet met gelijke middelen!

Het gaat immers niet op dat verwerende partij het dossier van verzoeker afwijst zonder dat er enerzijds met de relevante elementen wordt rekening gehouden en dat anderzijds verzoekende partij zelfs niet eens de kans krijgt om de nodige stukken en bewijselementen over te maken aan verwerende partij.

Het is in casu overduidelijk dat verwerende partij de wettelijke bepalingen van art. 10, 40bis, 42 en 43 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en art. 52 van het KB dd. 8 oktober 1981 niet heeft nageleefd.

Sinds met al deze elementen geen rekening is gehouden en de bestreden beslissingen ook niet verder op deze elementen adequaat ingaan, is het duidelijk dat er ook sprake is van een schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en verzoeker niet de kans heeft gegeven om deze bij te voegen, is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing niet naar recht heeft verantwoord.

In casu werd het zorgvuldigheidsbeginsel ook door de verwerende partij geschonden.

Er kan bezwaarlijk gesproken worden van het voldoen aan de zorgvuldigheidsplicht wanneer verwerende partij omtrent de aanvraag dd. 15 januari 2021 slechts op twee weken reeds een beslissing heeft genomen en dit vooraleer de voorziene termijn van drie maanden om bijkomende documenten neer te leggen, verstreken is.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is duidelijk.

Het nemen van een beslissing, vooraleer een wettelijk voorziene termijn is verstreken om bijkomende documenten neer te leggen maakt eveneens een schending van het rechtszekerheidsbeginsel uit.

Elke rechtszoekende mag ervan uitgaan dat een officiële instantie, zoals verwerende partij in casu, alle wettelijk voorziene termijnen afwacht, vooraleer een beslissing te nemen, quod non in casu.

De schending van het rechtszekerheidsbeginsel is duidelijk.

Door reeds een beslissing te nemen vooraleer de wettelijke voorziene termijn om bijkomende stukken en documenten neer te leggen, verstreken is, heeft de verwerende partij ook het redelijkheidsbeginsel in deze geschonden.

Elke beslissing dient naar redelijkheid genomen te worden.

In casu is dit absoluut niet het geval geweest, gelet op de zeer korte termijn waarin de bestreden beslissingen werd genomen door de verwerende partij.

De schending van het redelijkheidsbeginsel is duidelijk.

Conform de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dient er immers vanuit te worden gegaan dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing rekening zal houden met alle elementen van het dossier, hier adequaat rekening mee moet houden en hier ook op zal antwoorden / motiveren.

Uit de betreden beslissing blijkt echter dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing heeft genomen zonder een adequate of recente stand van zaken en aldus duidelijk de algemene beginselen van behoorlijk bestuur heeft overtreden.

De miskennis van al deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes.

4.

Ten vierde kan verzoeker niet akkoord gaan met de argumentatie van verwerende partij dat hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde of openbare veiligheid.

Verzoeker heeft de voorbije vier jaar geen strafrechtelijke inbreuken gepleegd.

In casu is er dan ook geen sprake van enig actueel gevaar in hoofde van verzoeker ten aanzien van de openbare orde of de openbare veiligheid.

Hij houdt, door toedoen van zijn wettelijke partner, mevrouw S., zich verre van illegale zaken.

Verzoeker woont samen, hij heeft werk en houdt zich op het rechte pad.

Verzoeker wenst dat hiermee rekening gehouden wordt, zodat hij zijn positieve ingesteldheid verder kan behouden en bewijzen ten opzichte van de Belgische maatschappij.

Het is overduidelijk dat verwerende partij de wettelijke bepalingen van art. 42bis en 43 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet heeft nageleefd.

In art. 42 en 43 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 is immers, aldus herhaaldelijk, expliciet gesteld dat bij het bestuderen van het dossier er rekening moet gehouden worden met de individuele elementen van het dossier.

Gelet op het feit dat verzoeker noch de tijd noch de kans heeft gehad om hiertoe de nodige stukken over te maken, zoals hem nochtans wettelijk voorzien is, is hiermee door de houding van verweerder geen rekening kunnen gehouden worden.

Daarnaast kan er bezwaarlijk gesproken worden van adequate en aangepaste motivering daar verwerende partij verwijst naar de openbare orde, zonder meer.

Er kan verwacht worden van verwerende partij conform de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel bij het nemen van haar beslissing rekening zal houden met alle elementen van het dossier en indien zij dit dossier, dit ook duidelijk motiveert.

Uit de betreden beslissing blijkt immers overduidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissingen steeds heeft genomen zonder een adequate of recente stand van zaken en aldus duidelijk de algemene beginselen van behoorlijk bestuur heeft overtreden.

Dit argument van verwerende partij kan aldus niet weerhouden worden.

De miskennis van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes.

5.

Tenslotte meent verzoeker dat er in casu onvoldoende rekening werd gehouden met zijn familiaal belang, meer bepaald art. 8 EVRM.

Zoals door verwerende partij ook erkend wordt is het duidelijk dat verzoeker reeds vanaf jonge leeftijd in België verblijft, zijnde in casu al meer dan 45 jaar!

Het is dan ook overduidelijk dat verzoeker zijn sociaal leven en zijn kennissenkring zich afspelen in België. Verzoeker spreekt zowel Nederlands als Frans maar kent daarentegen geen Arabisch of Berbers, zijnde de twee landstalen van Marokko.

Daarnaast is verzoeker de vader van Z.(...) K.(...), geboren op 12 augustus 1993, welke eveneens de Belgische nationaliteit heeft (RR ...).

Verzoeker heeft met zijn zoon een zeer goede band en ziet deze nog regelmatig.

Hij heeft hier ook een vriendin met de Belgische nationaliteit, mevrouw S.(...) V.(...) RR (...), met wie hij reeds geruime tijd een relatie heeft.

Enige tijd geleden zijn zij ook wettelijk gaan samenwonen en is huidige procedure opgestart.

Alle naaste familieleden van verzoeker zijn daarenboven ook woonachtig in België en hebben de Belgische nationaliteit verkregen.

Zijn vader (Z.(...) A.(...)) en zijn moeder (E.(...)-T.(...) M.(...)) wonen in België en hebben de Belgische nationaliteit.

Zijn broers en zussen verblijven ook allemaal in België en de meeste hiervan hebben eveneens de Belgische nationaliteit.

Zijn zus Z.(...) H.(...) woont in Diepenbeek en heeft de Belgische nationaliteit, net als haar drie kinderen.

Zijn zus Z.(...) A.(...) woont in Lier en heeft de Belgische nationaliteit, net als haar drie kinderen.

Zijn zus Z.(...) He.(...) is ondertussen overleden, doch had eveneens de Belgische nationaliteit.

Zijn broer Z.(...) M.(...) woont in Tremelo, is getrouwd met een Belgische en heeft eveneens een zoon met de Belgische nationaliteit.

Hetzelfde geldt voor verzoeker zijn nonkels en tantes en zijn neven en nichten.

Verzoeker en zijn familie hebben een hechte band en zien elkaar regelmatig.

Verzoeker zijn gehele leven speelt zich dan ook op alle vlakken, emotioneel / familiaal / cultureel / ..., volledig af in België.

Het is dan ook overduidelijk dat verzoeker zijn leven zich in België afspeelt en hij dus niet kan terugkeren naar Marokko, waar er verzoeker niets meer wacht.

Verweerder stelt dat al deze argumenten niet weerhouden kunnen worden, omdat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten in het verleden en dat daarom het belang van de staat primeert op dat van betrokkene en art. 8 E.V.R.M.

Een afwijzing van zijn aanvraag enkel en alleen op basis van een herhaalde verwijzing naar zijn strafblad uit het verleden kan dan ook niet ernstig worden genoemd daar er immers sprake dient te zijn van een actueel en voldoende ernstige dreiging, hetgeen in casu niet het geval is.

Gelet op het ontbreken van enige actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan de bescherming van het privé- en gezinsleven van verzoeker zoals voorzien in art. 8 EVRM dan ook niet zonder meer opzij worden geschoven.

Er kan dan ook geen enkele twijfel bestaan over het feit dat het recht op gezinsleven van verzoeker, zoals gewaarborgd in art. 8 E.V.R.M., in deze veel zwaarder doorweegt.

Er dient immers steeds een billijke en correcte afweging te worden gemaakt met de bepalingen van art. 8 E.V.R.M. waarbij met een aantal criteria dient te worden rekening gehouden, zoals ook door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen wordt gesteld in haar arrest dd. 20 juni 2014, arrest gekend onder nr. 125 837 (RvV 148/400 / VIII):

“ De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgi, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig moge lijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond

van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden hij get reden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: hij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging. Dit wordt weerspiegeld in artikel 42, § 1, eerste lid in line van de vreemdelingenwet dat vereist dat bij de beslissing over de erkenning het recht op verblijf rekening wordt gehouden met het geheel van elementen van het dossier.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria. (EHRM 17april2014, nr. 41736/10, Paposhvili v. België, per. 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toe gekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het tot stand komen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd,”

Het belang van deze criteria en een nauwgezette afweging wordt nogmaals herhaald in een gelijkaardig arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29 juli 2015, arrest gekend onder nr. 150 157.

Wat betreft de hierboven onderlijnde criteria (eigen aanduiding) heeft verweerder geen of onvoldoende rekening gehouden en hieromtrent kan het volgende worden gezegd:

Er dient met de tijdsduur van het verblijf in het gastland rekening gehouden worden, wat in casu voor verzoeker neerkomt op een verblijf van meer dan 45 jaren in België.

Vervolgens dient er rekening gehouden te worden met de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk/relatie, en andere, waarbij nogmaals verwezen kan worden naar de naaste gezinsleden van verzoeker, die allemaal in België wonen en waarvan de meeste ondertussen de Belgische nationaliteit hebben verkregen én het feit dat verzoeker ook al bijna twee jaar wettelijk samenwoont met mevrouw S.(...) V.(...) dewelke ook volledig op de hoogte is van het verleden van verzoeker.

Eveneens dient er rekening gehouden worden met de kinderen van verzoeker, waarbij verzoeker één zoon heeft, zijnde Z.(...) K.(...), met wie hij al vele jaren een goede band heeft en zij hebben ook regelmatig contact.

Daarnaast dient er op te worden gewezen dat verzoeker ook reeds geruime tijd werkzaam is in België en dan ook voor zijn eigen onderhoud instaat.

Verzoeker heeft in februari 2019 eerst een week lang gewerkt als uitzendkracht via het interimkantoor Vivaldis.

Daarna heeft hij in de periode van februari 2019 tot en met oktober 2019 gewerkt via weekcontracten als arbeider bij de firma A. G. nv.

Daarna heeft verzoeker van oktober 2019 tot en met maart 2020 gewerkt met een contract van bepaalde duur bij Albert Heijn.

Hierna heeft verzoeker zich aangemeld bij VDAB en bij interim kantoor Randstad teneinde zo snel mogelijk opnieuw aan het werk te kunnen gaan, zodanig dat hij terug snel werk vond.

Verzoeker werkt dan ook al bijna twee volledige jaren en blijft zich inzetten om te kunnen blijven werken. Tenslotte dient rekening gehouden te worden met de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd, waarbij verzoeker enerzijds al zijn sociale, culturele en familiale banden heeft met België en helemaal geen van dergelijke banden met Marokko.

Dergelijke argumentatie gaat niet op.

Mevrouw S.(...) is al meer dan 20 jaren werkzaam in de verzekeringswereld, waarbij het dan ook voor haar onmogelijk is om haar job op te zeggen om samen met verzoeker naar Marokko te verhuizen, waar haar jobkansen onbestaande zijn.

Hetzelfde geldt natuurlijk voor verzoeker zelf, welke na een medische ingreep ondertussen werk heeft gezocht en ondertussen al meer dan twee jaar aan het werk is.

Tenslotte kan men moeilijk bij een wettelijke samenwonende partner stellen dat men de contacten kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en dit gedurende een periode van 8 jaren.

Dergelijke argumentatie gaat volledig in tegen art. 8 EVRM, waarbij een gezinsleven meer is dan een kortstondig contact via e-mail, Facebook of Whatsapp.

Het gezinsleven, conform art. 8 EVRM, waarborgt affectieve, intieme en lichamelijke contacten, welke onmogelijk kunnen gegarandeerd worden via afstandscommunicatie.

Dit argument van verwerende partij kan aldus niet weerhouden worden.

Art. 8 EVRM handelt immers over zowel het gezin als het persoonlijk leven van verzoeker waarbij het duidelijk is dat iedereen die hiervan deel uitmaakt, zijnde zijn vriendin, zoon, en al de rest van zijn familie, in België wonen.

Er kan onmogelijk verwacht worden van verzoeker dat hij met al deze personen jarenlang contact zou onderhouden via communicatiemiddelen, waarbij verscheidene van zijn familieleden hier wegens hun leeftijd ook niet mee overweg kunnen.

Het gezinsleven is immers méér dan een kortstondig contact en hier is door de verwerende partij niet op geantwoord, waardoor verwerende partij dan ook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel niet heeft nageleefd.

Verzoeker verwijst hieromtrent ook naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18 februari 2019, gekend onder 216.993, waarin het volgende werd bepaald:

" Geen van de door de verwerende partij aangehaalde bepalingen laten toe te besluiten dat de verwerende partij de afgifte van een bijlage 19ter kan weigeren louter omwille en enkel door het bestaan van een inreisverbod, zonder de afhankelijkheid en het gezins- en familieleven van de aanvrager te onderzoeken. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde dit onderzoek, wat ook deels is voorzien in artikel 8 van het EVRM, dat het gezins- en familieleven beschermt, correct heeft gevoerd. In die zin werd geen correcte beoordeling verricht. De schending van de materiële motiveringsplicht, samen gelezen met artikel 8 van het EVRM, moet worden vastgesteld.

In die zin zijn de onderdelen gegrond. De verwerende partij moet het huwelijksleven onderzoeken, minstens naar het bestaan van een eventuele afhankelijkheid, en kan door enkel af te wijzen op grond van het bestaande inreisverbod, de bestreden beslissing niet schragen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat een dergelijk onderzoek, recent voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, heeft plaatsgevonden. In die mate is artikel 8 van het EVRM geschonden. "

Ook in huidige casus blijkt hoegenaamd niet dat een degelijk onderzoek werd gevoerd naar de eventuele afhankelijkheid in deze en dit conform art. 8 EVRM.

De miskennis van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes zoals met name art. 8 EVRM.

Sinds met al deze elementen geen rekening is gehouden en de bestreden beslissingen ook niet verder op deze elementen adequaat ingaan, is het duidelijk dat er ook sprake is van een schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. "

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 10 en 74/13 van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepalingen zou schenden.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen (RvS 3 juni 2010, nr. 204.655).

2.6. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, 11° en 12°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°(...) 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

(...)"

De Raad merkt op dat verzoeker in zijn middel de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris niet betwist, noch weerlegt dat hij op 9 januari 2017 een inreisverbod (bijlage 13sexies) kreeg opgelegd voor een duur van 8 jaar, waarvan de wettigheid definitief vaststaat. Dit gegeven kan voor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel volstaan om in toepassing van voormelde wetsbepaling een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij poneert dat de bestreden beslissing juridische grondslag ontbeert.

2.8. De vraag rijst wel wat de invloed is van de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) die verzoeker op 15 januari 2021 heeft ingediend.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

"Overwegende dat het arrest K.A. van het HvJ (C-82/16, 8 mei 2018) uitdrukkelijk de praktijk waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen, op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden, in beginsel toegelaten acht voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, mits daarbij onderzocht is of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de derdelander en de Unieburger; Volgt in overeenstemming met artikel 26 van de wet van 15.12.1980, dat het feit het voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst in het Rijk en de Schengenzone gedurende 8 jaar

inhoudt, de aanwezigheid van betrokkene op het grondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is.

Overwegende dat in casu, de voornoemde persoon geen vraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod heeft ingediend noch bekomen;

Overwegende dat het inreisverbod bijgevolg nog steeds van toepassing is, mocht de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter op 15.01.2021 en een Attest van Immatriculatie geldig tot 15.07.2021. Het Al dient te worden ingetrokken en betrokkene dient gevolg te geven aan voormeld inreisverbod dd. 19.01.2017, en het daarmee gepaard gaande bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.01.2017 (bijlage 13 septies);”

2.9. Verzoeker benadrukt in zijn middel op dat hij op 15 januari 2021 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) heeft ingediend en dat hem een attest van immatriculatie werd afgeleverd waardoor de bestreden beslissing dient te worden beschouwd als een afwijzing van zijn gezinsherenigingsaanvraag. Volgens verzoeker diende de gemachtigde van de staatssecretaris over te gaan tot een onderzoek van de wettelijke voorwaarden inzake gezinshereniging en diende de aanvraag door middel van een bijlage 20 te worden geweigerd. Verzoeker haalt in zijn middel rechtspraak aan van de Raad van 2014 en 2015 betreffende beslissingen waarbij geweigerd werd om een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie in overweging te nemen en acht het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris in strijd met het arrest *Ouhrami* van het Hof van Justitie. Volgens verzoeker ontbreekt in de beslissing ook een verwijzing naar een wettelijke bepaling die gestalte geeft aan de inhoud van het arrest *K. A. e. a.* van het Hof van Justitie, waarbij hij verwijst naar een arrest van de Raad van 2019 inzake een *“beslissing om de afgifte van een bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen”*.

2.10. De Raad treedt verzoeker bij waar hij stelt dat de thans bestreden beslissing in wezen dient te worden beschouwd als een afwijzing van zijn gezinsherenigingsaanvraag, waarbij het recht op verblijf niet wordt erkend (cf. RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831). De Belgische wetgever heeft inderdaad nog geen initiatief genomen om specifieke bepalingen in de vreemdelingenwet op te nemen die gestalte geven aan de inhoud van het arrest *K. A. e. a.*, zoals verzoeker terecht aanstipt, en er bestaat geen model in de bijlagen bij het vreemdelingenbesluit dat voor deze situatie kan worden aangewend. Dit alles betekent evenwel niet automatisch dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) behept is met een onwettigheid.

De thans bestreden beslissing neemt weliswaar niet de vorm aan van een *“document overeenkomstig het model van bijlage 20”* (artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit), doch verzoeker ontbeert belang bij zijn kritiek dat de in het middel aangehaalde bepalingen zouden zijn geschonden omdat de beslissing *in casu* niet de vorm aanneemt die in de huidige stand van de regelgeving volgens hem het best geschikt lijkt. In zoverre verzoeker op dit punt de formele motiveringsplicht geschonden acht, stipt de Raad aan dat dit een doelnorm is. Om te oordelen of de formele motiveringsplicht is geschonden, wordt ermee rekening gehouden of de verzoekende partij belangenschade heeft geleden (cf. RvS 9 oktober 2018, nr. 242.563). Aangezien het motief dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod niet het enige motief vormt van de beslissing en deze wel degelijk overwegingen bevat die rekening houden met de ingediende aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), met het afgeleverde attest van immatriculatie en met de rechtspraak van het Hof van Justitie dienaangaande, toont verzoeker niet aan dat zijn rechtspositie *de facto* wordt beïnvloed doordat de bestreden beslissing niet de uiterlijke vorm aanneemt van een bijlage 20.

2.11. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij meent dat de argumentatie uit de bestreden beslissing in strijd zou zijn met het arrest van het Hof van Justitie in de zaak *Ouhrami*. In dit arrest van 26 juli 2017 wordt gesteld dat het tijdvak, waarvoor het inreisverbod geldt, slechts ingaat op het ogenblik dat de betrokken vreemdeling het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, nr. C-225/16, §53). Uit dit arrest kan evenwel niet worden geconcludeerd dat verzoeker niet *“het voorwerp (...) van een inreisverbod”* zou uitmaken, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 12°, van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat het tijdvak van 8 jaar, dat gekoppeld was aan het inreisverbod dat op 19 januari 2017 aan hem werd betekend, nog niet is ingegaan, vormt trouwens een duidelijke indicatie dat dit inreisverbod nog steeds bestaat. In het arrest *Ouhrami* wordt er ook op gewezen dat afbreuk zou worden gedaan aan de doelstellingen van de richtlijn 2008/115/EG *“indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk*

inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken” (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, nr. C-225/16, §52). Waar verzoeker beweert dat deze uitspraak van het Hof van Justitie zich zou verzetten tegen een weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van een inreisverbod, kan hij geenszins worden gevolgd. De prejudiciële vraag die aanleiding gaf tot dit arrest had immers geen betrekking op de invloed van een inreisverbod op een verblijfsaanvraag, maar op strafrechtelijke gevolgen die verbonden waren aan het overtreden van een inreisverbod. Terloops merkt de Raad op dat het inreisverbod verzoeker kennelijk niet heeft belemmerd om aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in te dienen, zoals hij in zijn middel wil laten uitschijnen. Verzoeker heeft immers sinds 19 januari 2017 al drie dergelijke aanvragen ingediend. De eerste twee aanvragen werden wel door middel van een ‘bijlage 20’ geweigerd en de beroepen tegen die beslissingen werden door de Raad verworpen (zie punt 1.7 – 1.10). Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen, met een verwijzing naar een arrest van de Raad van State, kan uit het arrest *Ouhrami* geenszins op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten (RvS 17 april 2020, nr. 247.421).

2.12. De bestreden beslissing is een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en neemt niet de vorm aan van een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, noch van een *“beslissing om de afgifte van een bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen”*, zodat de verwijzingen van verzoeker naar rechtspraak van de Raad dienaangaande weinig dienstig zijn. Van deze arresten gaat overigens geen precedentswerking uit (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)) en de meeste van verzoekers verwijzingen gaan chronologisch vooraf aan het arrest *K. A. e. a.* van het Hof van Justitie dat precies betrekking heeft op de samenloop van een inreisverbod en een gezinsherenigingsaanvraag (HvJ 8 mei 2018, *K. A. e. a.*, nr. C-82/16).

2.13. Verzoeker verwijt de bestreden beslissing het arrest *K. A. e. a.* van het Hof van Justitie verkeerd te interpreteren. Nochtans wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat *“het arrest K.A. van het HvJ (C-82/16, 8 mei 2018) uitdrukkelijk de praktijk waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen, op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden, in beginsel toegelaten acht voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, mits daarbij onderzocht is of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de derdelander en de Unieburger”*. Volgens verzoeker werd in de beslissing niet gerept over de belangen van de betrokken Unieburger in het licht van het geschonden geachte artikel 20 van het VWEU. Voormeld verdragsartikel bepaalt het volgende:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

(...)

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Volgens verzoeker doet de bestreden beslissing afbreuk aan de belangen van de referentiepersoon omdat deze *de facto* het land zal moeten verlaten. Verzoeker brengt evenwel geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat de Unieburger-referentiepersoon daadwerkelijk van hem afhankelijk is, waardoor hij het bestuur niet dienstig kan verwijten dat met *“al deze elementen geen rekening is gehouden”*. Uit het arrest *K. A. e. a.* blijkt bovendien dat van een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 20 van het VWEU bij meerderjarige Unieburgers enkel in uitzonderlijke gevallen – waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is – sprake kan zijn (HvJ, 8 mei 2018, *K. A. e. a.*, nr. C-82/16, §65). In onderhavige casus toont verzoeker niet concreet aan dat dit het geval zou zijn. Verzoeker laat trouwens de concrete overwegingen uit de bestreden beslissing, die betrekking hebben op de afhankelijkheidsrelatie, ongemoeid. In de beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

“(…) Met zijn meerderjarige zoon, Z.(...) K.(...), dewelke niet bij hem inwoont, kan geen afhankelijkheidsrelatie blijken. Verder blijkt dat betrokkene op 14.09.2018 een wettelijke samenwoonst is aangegaan met referentiepersoon, zijnde S.(...) V.(...) (RR: (...)) van Belgische nationaliteit. Noch uit het

administratieve dossier noch uit de beroepsprocedure tegen het inreisverbod, die tot het arrest 200 084 dd. 05.04.2017 van de RvV heeft geleid, kan blijken dat er op het moment van het nemen van de beslissingen dd. 19.01.2017 (bijlage 13sexies en bijlage 13septies) reeds sprake was van een relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Er dient dus benadrukt te worden dat betrokkene's gezinsleven is ontstaan op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond, en hij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in België en de Schengenzone verbleef. Bij het aangaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht is, er principieel géén mogelijkheid tot toegang of verblijf in de Schengenzone is. Bovendien werd dit gezinsleven reeds uitvoerig besproken in de beslissing dd. 21.03.2019 dewelke in beroep werd bevestigd door de RvV bij arrest 225 437 dd. 30.08.2019 alsook in de beslissingen dd. 13.03.2020, 30.04.2020 en 12.05.2020. Betrokkene en referentiepersoon konden er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene en het ten gevolge daarvan opgelegde voormelde inreisverbod, en dat het stichten van een gezin in die zin al vanaf het begin precair was. Bovendien geeft een geregistreerd partnerschap niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Bovendien kan het feit dat de betrokkene's partner in België verblijft niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Er blijkt trouwens ook niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven zou kunnen hebben en uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Het gegeven dat betrokkene zijn partner alsook andere familieleden in België verblijven, impliceert in voorliggende zaak, waar betrokkene werd onderworpen aan een maatregel ter bescherming van de openbare orde, dan ook niet dat er een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de ingediende aanvraag tot gezinshereniging wordt afgewezen. Het inreisverbod waar betrokkene het voorwerp van uitmaakt, is een verbods- en veiligheidsmaatregel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Het privégezins- of familieleven van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde. Deze beslissing is zodoende wel degelijk gerechtvaardigd. Het is aan betrokkene om te bedenken hoe hij zijn relatie met referentiepersoon wenst te organiseren en, voor zover hij nog contacten heeft met zijn andere familieleden, waaronder zijn meerderjarige zoon, hoe hij contacten met hen onderhoudt en zijn vaderschap op een verantwoordelijke manier vanuit het buitenland kan opnemen."

2.14. Waar verzoeker in zijn middel betoogt dat hem de mogelijkheid werd ontnomen om binnen de wettelijk voorziene termijn van drie maanden (artikel 52, §2, van het vreemdelingenbesluit) bijkomende stukken neer te leggen met het oog op het onderzoek 'ten gronde' van zijn verblijfsaanspraak, omdat er naar aanleiding van zijn aanvraag (bijlage 19ter) van 15 januari 2021 reeds op 29 januari 2021 een beslissing werd genomen, ontbeert hij wederom belang bij zijn kritiek. Los van de vaststelling dat verzoeker geen bijkomende stukken aanlevert, die een onderzoek 'ten gronde' zouden verantwoorden, maakt verzoeker niet aannemelijk dat een onderzoek van de wettelijke voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet zich *in casu* zou opdringen. De Raad wijst op het standpunt van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen waarbij op basis van de rechtspraak van het Hof van Justitie in het arrest K. A. e. a., de praktijk om een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een statische Unieburger af te wijzen omwille van een inreisverbod, en dus zonder onderzoek van de voorwaarden 'ten gronde', in beginsel toegelaten wordt geacht, weliswaar op voorwaarde dat werd onderzocht of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de derdelander en de statische Unieburger.

Dezelfde redenering betreffende het uitblijven van een onderzoek 'ten gronde' verklaart waarom verzoeker ten onrechte het rechtszekerheidsbeginsel geschonden acht omdat er een beslissing werd genomen vooraleer de wettelijke (maximum-)termijn om documenten neer te leggen uit artikel 52, §2, van het vreemdelingenbesluit verstreken is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze bepaling wordt geschonden indien de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onmiddellijk afwijst omwille van het inreisverbod, met dien verstande dat de afhankelijkheidsband met de burger van de Unie wordt onderzocht.

2.15. Verzoeker stelt voorts in zijn middel dat hij niet akkoord kan gaan met de openbare ordeargumentatie uit de bestreden beslissing. Hierbij verwijst verzoeker naar de elementen waarbij luidens artikelen 42bis van de vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden. De bestreden beslissing houdt evenwel geen beëindiging in van een recht op verblijf, maar wel een weigering van de erkenning van een verblijfsrecht. Verzoeker verwijst ook naar artikel 43 van de vreemdelingenwet. De Raad stipt aan dat de bestreden beslissing niet als dusdanig gestoeld is op openbare orde-motieven, maar op het feit dat verzoeker het voorwerp is van een inreisverbod. Bijkomend dient te worden vermeld dat de Raad ook in zijn arrest van 30 augustus 2019 (RvV 30 augustus 2019, nr. 225 437) een afweging had gemaakt waarbij rekening werd gehouden met alle nuttige elementen uit artikel 43 van de vreemdelingenwet en waarbij werd bevestigd dat van verzoeker een actueel gevaar uitging voor de openbare orde. In voormeld arrest stelde de Raad het volgende:

“Verzoekers betoog dat de meeste veroordelingen dateren van lange tijd geleden, dat hij zijn leven heeft gebeterd en zijn straffen heeft uitgezeten, doen geen afbreuk aan de aard van de door hem gepleegde drugsfeiten en de rechtspraak van het HJEU en het EHRM die dienaangaande duidelijk is. Er werd wel degelijk aangetoond dat er sprake is van een actueel gevaar voor de openbare orde.

Verzoeker erkent dat er twee recente veroordelingen zijn, doch wenst erop te wijzen dat deze feiten ondertussen ook reeds twee jaar geleden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker door de correctionele rechtbank van Mechelen op 23 oktober 2017 werd veroordeeld voor het bezit, de aankoop, het transport en de verkoop van narcotische, psychotrope stoffen. De feiten van deze veroordeling situeert zich alweer in de sfeer van de drugshandel, zodat verweerder niet op kennelijk onredelijke wijze besluit dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen. Het betoog dat verzoeker tegen de recentste veroordelingen hoger beroep heeft aangetekend betekent niet dat verweerder geen rekening mag houden met het vonnis van 23 oktober 2017 van de correctionele rechtbank van Mechelen, net omdat de veroordeling zich alweer situeert in de sfeer van de drugshandel. Het gegeven dat verzoeker een elektronische enkelband draagt versterkt het oordeel van de verweerder alleen maar.

De door verzoeker gepleegde feiten hebben betrekking op drugshandel, wat een ernstig misdrijf is. De mate waarin hij hieraan effectief heeft deelgenomen, heeft geen implicatie op de beoordeling voor het gevaar voor de openbare orde. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijke criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824). Voorts wijst de Raad erop dat uit de omstandigheden die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, wel degelijk het bestaan van een persoonlijk gedrag kan blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). Hierbij impliceert het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten niet dat verweerder niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen. In dit verband kan worden opgemerkt dat het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten weliswaar een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of sprake is van een bedreiging, doch dat de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 58).”

Verzoeker oppert in zijn middel dat hij de voorbije vier jaar geen strafrechtelijke inbreuken heeft gepleegd waardoor er geen actueel gevaar meer zou bestaan. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker een bijzonder beladen criminele loopbaan heeft doorlopen. Uit het feitenoverzicht in de nota met opmerkingen blijkt dat verzoeker reeds voor zijn 22ste verjaardag een eerste correctionele veroordeling opliep en daarna gedurende 25 jaar frequent met justitie in aanraking kwam, en meermaals omwille van ernstige druggerelateerde misdrijven. In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij hierbij nader in op de bijzonder frappante gebeurtenissen bij de aanhouding van verzoeker naar aanleiding van de bijlage 13septies van 19 januari 2017: toen verzoeker werd aangehouden met het oog op zijn repatriëring had hij blijkbaar 9 cocaïnebollen achtergelaten in de toilet van de politiecel te Lier. Het feit er gedurende de laatste 4 jaar geen strafrechtelijke inbreuken meer werden geregistreerd en zijn laconieke bewering dat hij zich door toedoen van zijn partner ver houdt van illegale zaken, wegen niet op tegen het zware gerechtelijke verleden van verzoeker en het ernstig karakter van de misdrijven waarvoor hij werd veroordeeld. De bovenvermelde overweging blijft overeind dat verzoekers voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarde

van een persoonlijk gedrag waarvan een actuele bedreiging voor de openbare orde uitgaat (cf. HvJ 27 oktober 1977, *Bouchereau*, nr. C-30/77).

2.16. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn meerderjarige zoon en het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn andere meerderjarige familieleden (ouders, broer, zussen, ooms, tantes, neven en nichten) die in België verblijven, kan slechts worden aanvaard in zoverre verzoeker aannemelijk maakt dat er met deze familieleden een bijzondere band van afhankelijkheid bestaat (cf. EHRM 3 juli 2001, *Javeed/Nederland*, nr. 47.390/99), waar hij echter in gebreke blijft.

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en de Belgische referentiepersoon lijkt op basis van hun verklaring van wettelijke samenwoning en hun gezamenlijke vestiging afdoende bewezen te zijn. De bestreden beslissing bevat echter wel een afweging van de conflicterende belangen op dit punt.

De Raad stipt daarbij aan dat aan het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt voorts dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de toegang tot het grondgebied en de weigering om aan een vreemdeling, die reeds op het grondgebied van de verdragsstaat verblijft, een verblijfsvergunning af te leveren én zelfs de vraag of er een positieve verplichting bestaat om aan een vreemdeling een verblijfsvergunning af te leveren, door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie ECHR, *Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration*, 31 augustus 2020 update, p. 23-24, https://echr.coe.int/Documents/Guide_Immigration_ENG.pdf). De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een “*fair balance*”-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt

nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, *Hoti t. Kroatië*, §122; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §106).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers gezinsleven het volgende gesteld:

“Voor wat het gezins- en familieleven betreft, is er vooreerst geen sprake van minderjarige kinderen in het Rijk. Met zijn meerderjarige zoon, Z.(...) K.(...), dewelke niet bij hem inwoont, kan geen afhankelijkheidsrelatie blijken. Verder blijkt dat betrokkene op 14.09.2018 een wettelijke samenwoning is aangegaan met referentiepersoon, zijnde S.(...) V.(...) (RR: (...)) van Belgische nationaliteit. Noch uit het administratieve dossier noch uit de beroepsprocedure tegen het inreisverbod, die tot het arrest 200 084 dd. 05.04.2017 van de RvV heeft geleid, kan blijken dat er op het moment van het nemen van de beslissingen dd. 19.01.2017 (bijlage 13sexies en bijlage 13septies) reeds sprake was van een relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Er dient dus benadrukt te worden dat betrokkenes gezinsleven is ontstaan op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond, en hij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in België en de Schengenzone verbleef. Bij het aangaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht is, er principieel géén mogelijkheid tot toegang of verblijf in de Schengenzone is. Bovendien werd dit gezinsleven reeds uitvoerig besproken in de beslissing dd. 21.03.2019 dewelke in beroep werd bevestigd door de RvV bij arrest 225 437 dd. 30.08.2019 alsook in de beslissingen dd. 13.03.2020, 30.04.2020 en 12.05.2020. Betrokkene en referentiepersoon konden er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene en het ten gevolge daarvan opgelegde voormelde inreisverbod, en dat het stichten van een gezin in die zin al vanaf het begin precair was. Bovendien geeft een geregistreerd partnerschap niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Bovendien kan het feit dat de betrokkene partner in België verblijft niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Er blijkt trouwens ook niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven zou kunnen hebben en uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Het gegeven dat betrokkene zijn partner alsook andere familieleden in België verblijven, impliceert in voorliggende zaak, waar betrokkene werd onderworpen aan een maatregel ter bescherming van de openbare orde, dan ook niet dat er een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de ingediende aanvraag tot gezinshereniging wordt afgewezen. Het inreisverbod waar betrokkene het voorwerp van uitmaakt, is een verbods- en veiligheidsmaatregel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Het privégezins- of familieleven van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde. Deze beslissing is zodoende wel degelijk gerechtvaardigd. Het is aan betrokkene om te bedenken hoe hij zijn relatie met referentiepersoon wenst te organiseren en, voor zover hij nog contacten heeft met zijn andere familieleden, waaronder zijn meerderjarige zoon, hoe hij contacten met hen onderhoudt en zijn vaderschap op een verantwoordelijke manier vanuit het buitenland kan opnemen.”

Verzoeker kan in geen geval worden bijgetreden waar hij stelt dat in de beslissing geen rekening werd gehouden met de elementen betreffende zijn gezinsleven zoals hij in zijn middel poneert. Het gegeven dat verzoeker zelf van oordeel is dat zijn relatie met zijn Belgische partner primeert op zijn inreisverbod en het risico voor de openbare orde betekent niet dat het bestuur geen deugdelijke afweging zou hebben gemaakt. Bovendien had de Raad reeds in zijn arrest van 30 augustus 2019 (RvV 30 augustus 2019, nr. 225 437) geoordeeld dat afdoende werd gemotiveerd waarom het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Er zijn thans geen redenen voorhanden om verzoekers gezinsleven, dat overigens werd opgebouwd in de periode waarin hem reeds een inreisverbod werd opgelegd, plots te laten primeren op de belangen van de samenleving.

2.17. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 20 van het VWEU. Verzoeker heeft evenmin een schending aangetoond van de artikelen 40*bis*, 40*ter*, 42 en/of 43 van de vreemdelingenwet, van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, van het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende heeft onderzocht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN